

præsident, saa forekommer dette mig at være noget besynderligt, thi paa det Budget, som agtedes fremlagt for Rigsdagen for Finantsaaret 1871—72, havde Indenrigsministeriet jo optaget et Beløb af 900,000 Rd. for at kunne sætte de Anlæg i Scene, som vare vedtagne ved Loven af 24de April 1868. Det vides jo, at Indenrigsministeren har at varetage visse Grene af Statsstyrelsen, men at den, der skal sørge for Uværelsen af de fornødne Midler, ogsaa har Pligter at varetage over for Statskassen med Hensyn til Tilveiebringelsen af disse Midler, og Finantsministeren underrettede derfor Indenrigsministeren om, at han ikke fandt Status at være af en saadan Bessaffenhed, at han kunde tilraade, at man paa Budgettet optog Midler til disse Anlæg. Det var altsaa en tilfredsstillende Grund for Indenrigsministeren til at udtage dette Beløb af sit Budget, og der blev derfor paa Budgettet for 1871—72 ikke optaget et saadant Beløb til de her omhandlede Baner. At der var handlet vel i denne Henseende, har jo det høie Folkething først og fremmest gskjendt. Der blev nemlig den Gang strag under 1ste Behandling gjort Indvending imod, at man ikke havde optaget det hertil fornødne Beløb paa Budgettet. Der blev dernæst forhandlet mellem Finantsudvalget og Finantsministeren om, af hvilke Grunde Finantsministeren havde sat sig imod, at man paa det Lars Budget optog Penge til at paabegynde Anlægget, og Finantsudvalgets Flertal udtalte, at det erkjendte Vagten af de fra Finantsministerens Side fremsatte Grunde. Under 2den Behandling her i Thinget blev der atter ført Diskussion om dette Anliggende, idet det fra et Mindretal i Finantsudvalget gjordes gjældende, at man burde optage et dertil sigtende Beløb, og dette Mindretal stillede til Finantslovens 3die Behandling et Forslag om en Bevilling paa 300,000 Rd. til Anlæg af Jernbanerne fra Lunderskov til Esbjerg og derfra til Søstebro; men dette Forslag forkastedes med 52 Stemmer mod 40. Thinget var saaledes ganske enigt med Finantsministeren i, at man ikke burde optage de fornødne Midler paa Budgettet for 1871—72 til Paabegyndelse af Banerne; thi hvad enten et Mindretal i denne Sal er stort eller lille, er Thingets Afstemning den bindende, og der kan ikke være Tale om Andet (Hør! Hør!). Jeg har ikke tvov, at jeg har fortalt Dem noget Nyt; jeg synes, oprigtig talt, at der i den Henseende er aflagt mangfoldige Besiser. Men jeg gjentager, at Ingen vil kunne modsigge, at naar Thinget med saa og saa mange Stemmer har forkastet et Forslag om at opføre et Beløb paa Finantsloven, saa var Thinget enigt med Regjeringens Medlemmer i, at dette Beløb ikke burde opføres, og at man altsaa ikke burde gjøre en saadan Udtælling af den paagjældende Sum i 1871—72. Naar det nu af det ærede Medlem senere er fremhævet, hvorledes den daværende Indenrigs-

minister, da man senere var kommen til at søge Bevilling til Anlægene, skulde have paabegyndt disse Arbejder, forinden Finantsloven, paa hvilken disse Beløb i Genhold til Loven af 1868 skulde have været opførte, var vedtagen af begge Thing, tør jeg tro, at under andre Forhold vilde det ærede Medlem — og det med Rette — anføre, at det vilde være sært, om Regjeringen, fordi den havde det enkelte Things Bevilling, gjorde Udgifter. Det turde vistnok være en ganske god Lære at følge, at der ikke af Regjeringen anvendes Penge, før Finantsloven er vedtagen af begge Thing. Men nogle Dage efter, at Finantsloven var vedtagen, blev Sagen sat i Scene af Indenrigsministeriet, og den har derefter med den Hurtighed, hvormed saadanne Anlæg overhovedet kunne fremmes, været fremmet Slag i Slag. Det er aldeles ikke nok, at man har Penge til et Anlæg, eller at man har et Forslag fra Regjeringens Teknikeres Side, om at her og der bør en Linie føres, thi Befolkningen vil virkelig ogsaa tale med om denne Sag. Hver Gang en saadan Linie fremkommer, kommer der samtidig en Masse Andragender, om man ikke vil foretage Forandringer der eller her, foretage nye Undersøgelser osv., for at den vedkommende Egn kan faae fuldstændig og tilbørlig Nytte af det Anlæg, der udføres. Og det forekommer mig da rigtigt, at en Regjering, forinden den anvender saa betydelige Beløb til Ophjælpning af en Egn, som vi Alle have været enige om trængte til en Jernbane, roligt tager under Overveelse, hvilken Linie man bør vælge, og hører paa Befolkningens og de lokale Autoriteters Røst, forinden den fastsætter, at her skal Banen gaa, paa uforanderlig, saa at sige til evig Tid. Saadanne Andragender forelaa netop i stort Antal fra Vestkysten, idet flere østligere Linier end den valgte meget stærkt understøttedes fra Befolkningens Side; nærmere Undersøgelser bleve anbefalede fra Anternes og Autoriteternes Side, og disse Undersøgelser var det rigtigt, at man foretog, forinden man fastslog Linien; thi det havde ikke hjulpet Noget, om man havde faaet en Jernbane den 1ste Juli 1874, naar Alle vilde have sagt, at man havde valgt en forkert Linie. Men nu forekommer det mig at være en særdeles mærkelig Ting, at det ærede Medlem paa Sagens nuværende Stadium, efter Alt, hvad der foreligger, henvender sig med Brevidelser til Regjeringen. Regjeringen har dog virkelig været den Æneste, der i den Henseende har handlet saa vel, at der efter min Mening ikke kan gjøres den den mindste Bebreidelse, og jeg vil paaberaabe mig det ærede Medlems egen med Navns Underskrift forsynede Udtalelse for, hvor vel Regjeringen havde handlet i denne Sag. Det er jo klart, at hvad Regjeringen havde sagt og her staar ved, det er, at selv om vi udsatte Bevillingen paa Budgettet for 1871—72, kunde Banerne dog skaffes færdige til den Tid, som ved